

548.

ROZPORZĄDZENIE**Ministra Aprowizacji**

w przedmiocie obrotu ziemiopłodami i przetworami, pozostałemi u producentów po dokonaniu świadczeń na rzecz Państwa.

Na zasadzie art. 2, 3, 4, 7 i 11 Ustawy z dnia 2 lipca 1920 roku („Dz. Ustaw” № 67, poz. 449) i na mocy Rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 6 sierpnia 1920 r. w przedmiocie upoważnienia Ministra Aprowizacji do wydawania rozporządzeń aprowizacyjnych, związanych z prowadzeniem wojny („Dz. Ustaw R. P.” № 73 — 1920 r., poz. 500).

Art. 1. Wszystkie nadwyżki żyta, pszenicy, jęczmienia, owsa, grochu, fasoli gryki, prosa, peluszkki, soczewicy, kukurydzy i przetworów tych ziemiopłodów, pozostałe u producenta po dokonaniu świadczeń na rzecz Państwa i zaspokojeniu niezbędnych własnych potrzeb spożywczych i gospodarczych, mogą być sprzedawane:

- a) osobom lub też instytucjom, prowadzącym hurtowy handel, (art. 2),
- b) Stowarzyszeniom lub Zrzeszeniom Spożywców,
- c) konsumentom bezpośrednio,
- d) właścicielom młynów, o ile prowadzą hurtowy handel, (art. 2).
- e) zakładom przemysłowym, przetwarzającym ziemiopłody (palarnie kawy, fabryki przetworów owsianych, odżywczych, makaronu, drożdżowni, browary, gorzelnie).

Art. 2. Do prowadzenia handlu hurtowego upoważnione są tylko te osoby lub instytucje handlowe, które uzyskają na to pozwolenie władzy aprowizacyjnej I-szej instancji na podstawie opinji Komisji Aprowizacyjnej i Okręgowego Urzędu Walki z Lichwą i Spekulacją.

Art. 3. Wszyscy handlujący hurtowo wymienionemi w art. 1-szym ziemiopłodami lub ich przetworami winni prowadzić księgi przychodu i rozchodu ziemiopłodów i ich przetworów w dokładnem szczegółami co do pochodzenia gatunku, ilości, ceny nabycia i sprzedażnej, oraz przechowywać i wydawać rachunki.

Wszystkie powyżej wymienione dane winny być przez handlujących przedstawiane władzom na ich żądanie

Art. 4. Ziemiopłody, nabywane przez firmy hurtowe od producentów, mogą być w stanie surowym lub po przemiale sprzedawane jedynie bezpośrednio do: piekarń i przetwórnii przemysłowych, wymienionych w p. e. art. 1 do handlu detalicznego, lub bezpośrednio konsumentom.

Art. 5. Gromadzenie ziemiopłodów lub ich przetworów w handlu detalicznym w ilościach ponad 500 kg., a w gospodarstwie domowym nieproducentów i producentów, mieszkających poza obrębem swego gospodarstwa rolnego ponad 15 kg. — na osobę — jest zakazane.

Art. 6. Wszelkie zbyteczne gospodarczo i tylko dla osiągnięcia zysku podjęte pośrednictwo w handlu wymienionemi w artykule 1 ziemiopłodami lub ich przetworami jest zakazane.

Art. 7. Wypiek pieczywa pozakontygentowego odbywać się może jedynie w piekarniach, posiadających pozwolenia na wypiek od władz aprowizacyjnych pierwszej instancji.

Art. 8. Sprzedaż pieczywa pozakontygentowego przez piekarnię dozwolona jest: a) we własnych sklepach, b) do sklepów detalicznych, c) lub bezpośrednio konsumentowi, względnie ich zrzeszeniom. Wszelkie pośrednictwo w handlu pieczywem pozakontygentowym jest zakazane.

Art. 9. Piekarniom zabrania się dostarczania do sprzedaży lub sprzedawania na miejscu chleba wcześniej jak w 12 godz. po wypieku.

Art. 10. Chleb pszenny, żytni, pyłtowy, t. zw. „sitkowy” i razowy winien być wypiekany w formie bochenków o wadze dokładnie określonej, być opatrzoney w etykietę piekarni z podaniem firmy, adresu i ceny za określoną wagę bochenka w 12 godz. po wypieczeniu.

Art. 11. Komisja badania cen przy okręgowych urzędach W. z L. i Sp. (art. 10, ust. o zwalczaniu lichwy wojennej z dnia 2 lipca 1920 r.) lub aż do ich powstania — Komisje Aprowizacyjne Powiatowe lub Miast wydzielonych będą ustanawiały i ogłaszały ceny maksymalne na ziemiopłody i ich przetwory, znajdujące się w obrocie pozakontygentowym.

Art. 12. Przekroczenie niniejszego rozporządzenia, a w szczególności cen maksymalnych zarówno odnośnie do sprzedających, jak i ofiarujących gotowość zapłacenia przy kupnie, karane będzie na zasadzie art. 4, ustawy o zwalczaniu lichwy wojennej z d. 2 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 67 — 1920 r., poz. 449) aresztem do 6 miesięcy i grzywną do 1 000 000 mk. lub jedną z tych kar, a nadto konfiskatą towaru. Dochodzenie i karanie przekroczeń, popełnionych w obrębie miast: Warszawa, Łódź, Lublin, Kraków i Lwów — należy do okręgowych Urzędów Walki z Lichwą, które stosować mają przepisy postępowania karno-administracyjnego obowiązujące te urzędy, zaś przekroczeń, popełnionych w innych miejscowościach, — do władz administracyjnych pierwszej instancji.

Władze administracyjne pierwszej instancji winny w tej mierze stosować przepisy postępowania karno-administracyjnego, zawarte w art. 6, Ustawy z dnia 9 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 56 — 1920 r. poz. 348) i w art. 14 do 22 włącznie przepisów wykonawczych do tejże ustawy (Dz. Ust. R. P. № 70 — 1920 r. poz. 474).

Art. 13. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w „Dz. Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej”.

Warszawa, dnia 18-go sierpnia 1920 r.

Minister Aprowizacji:

St. Śliwiński